

cem, qui flagitabatur, eadem offerret crudele illud spectaculum,
 quod non petebatur. Damnabant sane tuam indignissimam
 vocem, celi, terrae, sancta ligna lura, in quo tuum
 caput veteres flammis excitabant, ut non in his caeteris,
 quem tantum ex Sarraceni, traditam, sed totius celi, atque
 universae terrae throna arbitere. Atque defuit oratio,
 verba succurrunt nulla, corret animus meminisse. Cer-
 nitis oppletas vias, angustum tramitem relictum res,
 sine atque sine alarem populam, ubique par gaudium
 parentis amorem. Jam de coeli maiestate triumphat
 audacia, non Provinciarum spolys, aut auro, sed Dei
 sanguine, eiusdemque miserrimi hominis patibulo, et
 cruce conspicienda. Vita suprema rerum potestas transit
 ad supplicium crucis, cogitur suis labantibus, ac per
 intermortuis artibus ferre lignum, non minus igno-
 minia exitiale, quam pondere, ut quantum ponderis
 magnitudine premeretur in corpore, tantum desce-
 ris acerbitate cruciaretur in animo, et cuius sume-
 ris totus mundus incubit, suis ipse viribus deperditus
 Crucis succumberet. Ibat igitur ad locum procerum,
 suam sibi crucem gestans, fatale lignum, viamque
 totam sanguine signabat, ut si qui postea esse, qui
 sequi velent a via non aberrarent. Vbi vero ad locum
 ventum est, proripiunt cum refary milites, et non
 reclamantem, nec reluctantem illum extremus miseris